

LIBRIS

We know

Noi ne vom duce de aici mai devreme sau mai târziu, dar, dacă reușim să lăsăm urmașilor cât mai multe cărți sfinte, le lăsăm o zestre de mare valoare pentru ei și pentru cei care vor veni după ei.

Protos. Nicodim Măndiță

Difuzare:

EDITURA
AGAPIS

Str. Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București

Tel./Fax: 021-2410673

Mobil: 0733-580000

editura.agapis@gmail.com

Cărțile pot fi comandate online la adresa

www.edituraagapis.ro

sau de la librăria Editurii Agapis,

din strada Mențiunii Nr. 7, Sector 2, București

unde puteți beneficia de **oferte speciale**.

Tipărit la ^{TIPOGRAFIA}NEKTARIOS Botoșani

www.nektarios.ro

Mobil: 0733-580001

Protos. Nicodim Măndiță / *Cele zece porunci
explicate pe înțelesul tuturor* – VOLUMUL VII

ISBN general: 978-973-8440-91-3

ISBN vol. VII: 978-606-8654-06-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Nicodim Măndiță, ieromonah

Cele 10 porunci explicate pe înțelesul tuturor /

protos. Nicodim Măndiță – București: Agapis, 2014-

10 vol.

ISBN 978-973-8440-91-3

Vol. 7.: Porunca a 7-a. – 2015. – ISBN 978-606-8654-06-5

241.6

Protos. Nicodim Măndiță

CELE ZECE PORUNCI explicate pe înțelesul tuturor

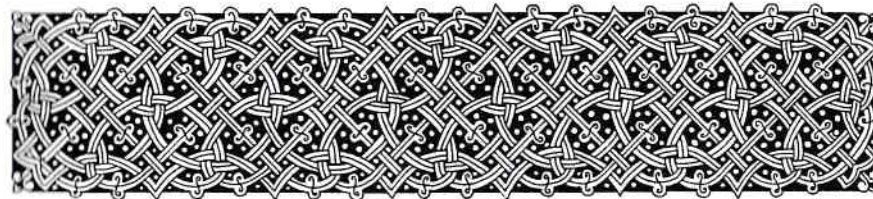
PORUNCA a VII-a: „Să nu fii desfrânat“

Editura AGAPIS • 2015

CUPRINS

Cuvânt înainte	5
Introducere	7
Explicarea Decalogului	13
Porunca a VII-a	17
<i>VINOVĂȚIA BÂNTUIRII CUGETELOR ȘI POFTELOR TRUPEȘTI NECUVINCIOASE ..</i>	<i>19</i>
<i>CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ NU SCOATEM IMEDIAT DIN INIMĂ, CUGETELE RELE?</i>	<i>21</i>
<i>CE SE ÎNTÂMPLĂ DACĂ PĂSTRĂM ÎN MINTE CUGETELE NECURATE ȘI NE</i>	
<i>DESFĂTĂM CU ELE?</i>	<i>23</i>
<i>ÎNDULCIREA CU GÂNDURILE JOSNICE, DUCE LA SĂVÂRȘIREA PĂCATULUI CHIAR ȘI</i>	
<i>FĂRĂ DE VOIE!</i>	<i>26</i>
<i>CÂT DE VĂTĂMĂTOR ESTE PRILEJUL DE PĂCĂTUIRE?</i>	<i>29</i>
<i>TREBUIE SĂ FUGIM DE ORICE PRILEJ DE PĂCĂTUIRE</i>	<i>34</i>
<i>SĂ NU ARUNCĂM VINA PE DIAVOL, CĂCI NOI SINGURI NE AȚĂȚĂM POFTELE</i>	<i>41</i>
<i>ÎNCREDEREA ÎN SINE DUCE LA CĂDEREA ÎN FELURITE ISPITE ȘI POFTE RELE</i>	<i>44</i>
<i>SĂ NU CÂRTIM CONTRA LUI DUMNEZEU, CÂND SUNTEM ISPITIȚI DE RĂZBOIUL</i>	
<i>DESEFRÂNĂRII</i>	<i>45</i>
<i>SĂVÂRȘIREA FAPTELOR URÂTE ȘI PURTAREA CU OBRĂZNICIE ATRAG PEDEPSE</i>	
<i>GRELE</i>	<i>50</i>
<i>PLĂCEREA DE A ASCULTA VORBE ȘI CÂNTECE IMORALE, PLĂTIND PE CEI CE LE</i>	
<i>ROSTESC ȘI CÂNTĂ</i>	<i>53</i>
<i>AM ATĂRNAT PE PEREȚII CASEI CHIPURI INDECENTE, UNEORI LE-AM PUS ȘI ÎN</i>	
<i>RAMA SFINTELOR ICOANE</i>	<i>56</i>
Cei ce privesc fețe străine cu iscodire și gânduri necurate, se	
primejduiesc	59
<i>SĂ NE PĂSTRĂM CURAȚI, BISERICI VII LUI DUMNEZEU</i>	<i>61</i>
Cauzele prilejuitoare ale păcatului	63
<i>ISPITA</i>	<i>63</i>
<i>IZVOARELE ISPITEI</i>	<i>64</i>
<i>ROSTUL ISPITELOR</i>	<i>66</i>
<i>LUPTA CONTRA ISPITELOR</i>	<i>67</i>
<i>PRILEJUL SAU OCAZIA DE PĂCAT</i>	<i>68</i>
<i>PROCESUL PSIHOLOGIC AL NAȘTERII ȘI DEZVOLTĂRII PĂCATULUI</i>	<i>69</i>
<i>O RADIOGRAFIE A DESEFRÂNĂRII</i>	<i>74</i>

76	CE ESTE PATIMA SAU VICIUL?
81	DESPRE OBIȘNUINȚA REA
83	Învățătura despre dobîtocirea curvie.....
95	PĂCATUL MALAHIEI ȘI CONSECINȚELE LUI
97	Curvia laicilor
101	CURVIA – PREACURVIE
104	CURVIA-SODOMIE
106	CURVIA CU RUDE SPIRITUALE
107	CURVIA CU RUDENII DE SÂNGE.....
111	CURVIA CU DOBITOACE.....
112	CURVIA CLERICULUI
115	CURVIA MONAHULUI.....
116	Învățătura Sfântului Ioan Gura de Aur despre păcatul sodomiei.....
124	Vedere creștin-ortodoxă asupra homosexualității
128	Sfat pentru paza de orice desfrânare
135	Abstinența în perioada de graviditate
137	ABSTINENȚA ÎN PERIOADELE DE NECURĂȚIE LUNARĂ ȘI DE LEHUIE.....
139	ABSTINENȚA ÎN POSTURI ȘI SĂRBĂTORI
140	Trecerea Cuvioasei Teodora prin vămile desfrânării.....
142	CUM AJUTĂ DUMNEZEU PE O MARE DESFRÂNATĂ, SĂ SE MĂNTUIASCĂ ȘI SĂ DEVINĂ SFÂNTĂ.....
172	DIVORȚUL ȘI CAUZELE APARIȚIEI LUI.....
178	Infidelitatea conjugală, începutul ruinării căsniciei
179	CÂT DE REA ESTE VIOLENȚA MANIFESTATĂ DE SOȚ ASUPRA SOȚIEI.....
181	SFATURI FOARTE NECESARE PENTRU O BUNĂ CONVIEȚIRE A SOȚILOR.....
190	Nunta este taină dumnezeiască, să nu o transformăm în ceremonie
190	pagânească
195	LEPĂDAT LA SFÂNTUL BOTEZ.....
199	Hristos nu intră unde sunt muzici!
201	SĂ NE FERIM ȘI DE PREACURVIA SPIRITUALĂ.....
204	ÎN CONCLUZIE: SĂ NE FERIM DE ORICE NECURĂȚIE.....
214	Moise Ungurul, Cuvios și Mucenic al fecioriei și curăției suleștești și tupești.....

Porunca a VII-a

Porunca a VII-a a Decalogului, hotărăște fiecăruia în parte și tuturor oamenilor în general, parte bărbătească și femeiască, să se păzească pe sineși curați, zicând: „**Să nu fii desfrânat**“ (Ieș. 20, 14; Lev. 18, 20; 2 Lege 5, 18). Desfrânarea sau necurăția, este pofta nestăpânită, nelegiuită, sau peste măsura Legilor Divine. Necurăția păgubește și primejduiește groaznic omenirea ambelor sexe, pentru că vatămă sănătatea trupului, îndobitocțește și orbește mintea, împietrește inima, depărtează de Dumnezeu, duce la necredință și deznădăjduire de mântuire. Păcatul necurăției are patru fiice otrăvitoare și ucigătoare omenirii: minciuna, vicleșugul, furțișagul și omorul. Căsătoria și castitatea tămăduiesc boala desfrânării sau necurăției.

„Porunca aceasta, Hristos, Domnul nostru, a hotărât să o păzim și mai deplin, când a spus: „*Oricine se uită la femeie, poftind-o a și săvârșit adulter cu ea în inima lui*“ (Mt. 5, 28). Numai că păcatul acesta este de două feluri: unul duhovnicesc și celălalt trupesc. Cel duhovnicesc se petrece când cineva se leapădă de credința ortodoxă sobornicească și trece la tot felul de erezii. Pentru acesta Scriptura spune: „*Nimicit-ai pe tot cel ce se leapădă de Tine*“ (Ps. 72, 26). Cel trupesc este lucrarea desfrânării, care se săvârșește cu femeia altuia. Iar în această poruncă se cuprind și toate felurile de curvie și desfrânare: mijlocirile vinovate și codoșii, cântecele nerușinate, dântuirile deșuchiate, jocurile dezmațate; pe acestea, arătându-le, Apostolul grăiește: „*Iar desfrâu și orice necurăție și lăcomie de avere nici să se pomenească între voi, cum se cuvine sfinților. Nici vorbe de rușine, nici vorbe nebunești, nici glume care nu se cuvin*“ (Efs. 5, 3) [Mărt. Ort. p. III, întreb. 65, EIBMBOR, a. 1981].

Plăcerile trupești nu sunt în sine oprite, dar nu se pot nici măcar dori prin gând, afară de rânduiala stabilită de Dumnezeu. Rânduiala aceasta este căsătoria legitimă, întemeiată de Însuși Dumnezeu, spre formarea familiei, propagarea și păstrarea omenirii. Prima familie a făcut-o Dumnezeu, punând ca temelie a societății omenești căsătoria înființată în Rai, având ca Preot și ca Martori (nași) pe Însuși Dumnezeu Creatorul: „Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Care după ce i-a creat și așezat în Rai, i-a binecuvântat, zicându-le: „Creșteți și vă înmulțiți, umpleți pământul și-l stăpâniți pe el“ (Fac. 1, 26-30; 2, 7-24.). După prima căsătorie făcută în Rai, toate căsătoriile, după Legile Divine și rânduiala ortodoxiei creștine, se binecuvintează de Preotul Bisericii – Ministrul lui Dumnezeu – devenind astfel căsătorii legitime, pentru trainica formare a familiei și a societății omenești. Taina aceasta a resfințit-o Mântuitorul în Cana Galileei (Ioan 2, 1-12; Efs. 5, 22-33).

Castitatea e o strălucită virtute care se opune necurăției... Păcatele împotriva castității se cuprind sub toate numirile și felurile de necurăție sau desfrânare. Aici se cuprind nu numai faptele, dar și gândurile, dorințele și poftele necurate, deci tot ceea ce împinge pe om la desfrânare. Păcatul desfrânării se ramifică în: desfrânarea simplă, care se săvârșește între două fețe de sex deosebit, fără a fi legate prin făgăduință, sau prin căsătorie, sau prin înrudire. Desfrânarea incestului, care se săvârșește de niște fețe înrudite în orice grad oprit, sau care se află în înrudire sufletească sau civilă, cum e de exemplu: adopțiunea. Mai departe, răpirea unei persoane fără voia ei, a părinților sau a epitropilor ei. Sacrilegiul, e o desfrânare săvârșită cu o față consfințită lui Dumnezeu prin făgăduință sărbătorească: călugărie, diaconie, preoție, arhierie etc., sau o desfrânare săvârșită într-un loc sfânt. Păcatele contra firii, care după cuvântul apostolesc, nu trebuie nici să se numească între creștini, precum se cuvine Sfinților, (Efs. 5, 3), adică onania sau scurgerea voluntară, zăcerea cu oameni, animale, sodomia, care distrug pe mulți, prăbușindu-i în prostie, nebunie, morți năprasnice etc. Desfrânarea, necurăția, înverșunarea... sunt păcate ucigătoare de suflete, pentru că ele despoaie de Împărăția lui Dumnezeu pe cei care le săvârșesc (Efs. 5, 5; Gal. 5, 19).

Mântuitorul nostru Iisus Hristos Dumnezeu, ca Ziditor al omenirii, cunoscând mai bine decât oricine foloasele ce aduce curăția, precum și prăpădul pustiitor ce aduce necurăția desfrâului în trupul și

sufletul omenesc, ne-a poruncit și ne poruncește pururea, prin Dumnezeiasca Sa Evanghelie, să ne păzim cât mai desăvârșit în curăție, zicând: „Tot cel ce caută la femeie, spre a o pofti pe ea, iată a preacurvit cu dânsa în inima sa (și viceversa)... Deci (orice te smintește) ochiul tău, mâna, ori piciorul tău de te smintește, scoate sau taie de la tine, căci mai de folos îți este ție a intra fără de acele (patimi sau persoane) care te smintesc, în Împărăția lui Dumnezeu, decât cu acelea să te prăbușești în gheenă, unde viermele lor nu doarme și focul nu se stinge... (Mt. 5, 27-30; 18, 7-9; Mc. 9, 42-50); iar cei curați cu inima sunt fericiți, pentru că (aceștia) vor vedea pe Dumnezeu“ (Mt. 5, 8).

Împotriva poruncii acesteia greșesc toți aceia care preacurvesc cu femeile sau bărbații căsătoriți, cei care curvesc cu persoanele necăsătorite, că după can. 4 al Sfântului Grigore Nisis și curvia preacurvie se socotește: Monahii care curvesc sau se însoară și cei care cad în preacurvie duhovnicească, adică în erezii, (credițe deșarte, superstiții, vrăjitorii, descântece, farmece, idolatrii etc. ș.a.) și socoteli rele. La această poruncă se aduce lăcomia, cântecele curvești (de amor), privirile cele desfrânate, îndemnările spre poftă și toate altele câte sunt pricinuitoare de curvie. Aici greșesc și bărbații și femeile care își slutesc fața lăsată de Dumnezeu, cu... sulimeniri, împodobiri, ungere cu vopsele, cu parfumuri, pomade, ruj și felurite miresme cu scop rău, prin care smintesc pe alții, care au îndemnat pe cineva să păcătuiască trupește, ori s-au făcut mijlocitori la aceasta cu scrisori, cu vești, cu daruri și cu altele asemenea (Carte f. f. de suflet cap. 4 por. 7-a).

Știind că tot omul este plecat spre cele rele din tinerețile lui (Fac. 8, 21) să ne cercetăm bine rănile sufletești, dobândite în felurite forme, prin călcarea poruncii acesteia și să mărturisim înaintea lui Dumnezeu și a părintelui Duhovnic, toate câte am greșit, la această poruncă“.

Vinovăția bântuirii cugetelor și poftelor trupești necuviincioase

Cugetele necurate și poftele josnice provin de la diavolul și din diavoleștile reamintiri păcătoase (Sf. Ioan Post. can. 2). „Supărarea

dulceții în inimă, ceea ce se face prin gânduri, ca ceea ce nu a făcut încă păcat, este cu totul necanonisită“.

Însemnare. Supărarea este un gând sau o aducere aminte a diavolului, cu a îndemna (care ne îndeamnă) adică: fă aceasta sau aceea. Aceasta este din cele fără de voie, fiindcă nu este pricină voința noastră ca să ne supere gândurile, ci vrăjmașul. Pentru aceasta este și necanonisită. Precum gândurile bune vin de la Dumnezeu, așa gândurile rele vin de la diavolul. Gândurile oamenilor sunt ca valorile mării, deci nu se pot opri ușor, dar cine le biruiește este împărat (Tâlc. Teofilact T. II, 1,19; n. 2, II pg. 366). Gândurile rele se cuvine a le împrăștia și supune Adevărului Divin. Prima lor propunere trebuie a o păzi ca pe capul șarpelui, ca să nu ne otrăvească și ucidă. Gândurile rele sunt săgeți înfocate ale diavolului; deci, gândurile rele, rușinoase și necurate, se cuvine a le izgoni de la cea dintâi ivire (Tâlc. Teofilact T. II, 122, 416, 417, 367, n. 2). De gândurile rele creștinul bun se poate curăți cu mărturisirea.

„De nimic nu se bucură așa de mult vrăjmașul – zice Avva Pimen – ca de cel ce nu-și arată gândurile sale... Gândurile curviei și ale clevetirii, nu este cu cuviință omului nici a le grăi, nici cătuși de cât a le cugeta în inima lui, căci a le voi cătuși de puțin, a le cugeta în inima lui, nu se folosește, dar sălbăticiindu-se asupra lor, va avea odihnă“ (Pateric, Avva Pimen 101; 154).

Gândurile rele bântuiesc pe mulți. Un frate viețuia în pustiu și muncindu-se de dracul curviei spre poftă femeiască, a venit la Părintele Pahon, spunându-i lui războiul. Bătrânul auzind i-a zis: „Nu te mira de lucrul acesta, că nu îl pătimești pe el din lenevire, pentru că-ți mărturisește ție și locul și trebuința trupească, fiindcă nu sunt aici vorbe femeiești. Vrăjmășia aceasta mai vârtos ți se întâmplă ție din fapta bună, pentru că asupra osteneții este războiul curviei. Uneori trupul nostru se sălbăticește din traiul cel bun, alteori patima năvălește asupra noastră prin gânduri și alteori singur dracul ne face nouă pacoste. Chiar și eu, de multe ori luând seama, m-am aflat în unele ca acestea. Iată, mă vezi pe mine? Sunt om bătrân, patruzeci de ani având în chilie, mă îngrijesc de a mea mântuire și atât de bătrân fiind, până în ziua de astăzi pacoste îmi face mie“ (Prol. 15 sept.).

Păstrează-ți trupul și sufletul curat. În acest scop trebuie să respecti următoarele sfaturi:

1. Scoală-te de dimineață și nu te lăsa ispitit de așternutul moale!
2. Spală-ți în fiecare zi fața și corpul până la brâu cu apă rece!
3. Mănâncă cumpătat și cu regulă.
4. Ferește-te de alcool și de tutun.
5. Nu sta nici o clipă în nelucrare. Ocupă-ți duhul cu lucruri serioase și folositoare.
6. Nu te teme de ridiculizarea celor de pe lângă tine!
7. Tânărul neprihănit și stăpân pe sine, nu este ridicol, ci virtuos.
8. Gândește-te totdeauna la omul care tu vei deveni.
9. Nu-ți pierde niciodată curajul!
10. „Întărește-te în Domnul și în puterea Tăriei Lui“ (Efs. 6, 10-20; de Pr. M. Ionescu).

Ce se întâmplă dacă nu scoatem imediat din inimă, cugetele rele?

Unirea (cu cugetele necurate și poftele josnice) se spală cu 12 metanii. Însemnare. Unirea este primirea gândului celui pus de vrăjmașul și vorbirea sufletului cu dânsul, cea de bunăvoie (Sf. Ioan Post. can. 3).

Ferește-te de gândurile și dorințele necurate. „Pârâiașului, care abia pleacă de la izvor – zice Sfântul Ioan Hrisostom – ușor îi putem schimba cursul; iar după ce se împreună cu alte pâraie și se preface în râu, nu mai poate fi abătut de la direcția sa. Așa stă lucrul și cu gândurile și dorințele necurate. Trebuie să ne eliberăm de ele când sunt mici și slabe; atunci e posibilă scăparea de ele, dar dacă le suferim timp mai îndelungat în interiorul nostru, ele se întăresc și devin tot mai puternice, până ce, în fine, suprimarea lor devine imposibilă“ (350 pilde p. 110).

Combaterea gândurilor rele. „Vezi fiule – zice Sfântul Nil – cum că opt sunt gândurile care pe toate răutățile le fac: Îndrăgirea pântecelui, curvia, iubirea de argint, mânia, scârba cea fără de vreme, trândăvirea, deșarta slavă și mândria. Acestea luptă pe tot omul. Iară tu, fiule duhovnicesc, de vrei ca să biruiești îndrăcirea pântecelui, iubește înfrânarea și să ai frica lui Dumnezeu și așa o vei birui. Dacă vrei ca să biruiești curvia, iubește flămânzirea, setea, privegherea, adu-ți aminte de moarte, niciodată să nu vorbești cu femei

(și femeile cu bărbați) și așa o vei birui. De vrei ca să biruiești iubirea de argint, iubește necâștigarea și simplitatea. De vrei să biruiești mânia, câștigă-ți blândețea și îndelunga-răbdare; aducându-ți aminte câte răutăți au făcut evreii Domnului nostru Iisus Hristos și Iubitorul de oameni nu Se mânia asupra lor; ci mai vârtos Se ruga pentru ei, zicând: „Părinte! Iartă-le lor, că nu știu ce fac!“

Dacă vrei să biruiești grija cea fără de vreme, nici odinioară nu te îngrijii de orice lucru vremelnic și măcar de te-ar bate, sau te-ar necinsti, sau te-ar izgoni, nu te îngrijii nici te mâhni; ci mai vârtos să iubești ca să te ocărăscă și să te defaime și să te necinstească, clevetindu-te și să te socotești pe sine mai păcătos decât toți păcătoșii. Dacă vrei să biruiești mândria, orice ai face să nu zici: Cum că din osteneala ta, sau din bărbăția ta se fac. Ci, ori de postești, ori de priveghezi, ori de te rogi, ori la pământ de te culci, ori cânti, ori slujești, ori metanii multe faci, să zici că nu din a mea sânguință; ci din Dumnezeiescul ajutor și sprijineală le fac“ (Pateric).

Socotește-te și te luptă contra gândurilor hulitoare. „Deoarece mulți sunt supărați și tulburați de gândurile rele – zice Sfântul Dimitrie al Rostovului – și mai vârtos de cele hulitoare, vrăjmașul aducându-le asupra-ne; drept aceea, de folos ne este nouă ca să le cunoaștem pe ele și să le înțelegem, când sunt spre păcat și când nu. Deci, să ne deprindem a ne putea tămădui de dânsule și să le izgonim pe ele de la noi... În trei chipuri se întâmplă tulburare în gânduri: pentru necurăție, pentru necredință și pentru hulă. Asupra acestor tulburări, doctoria este întru acest fel: Trebuința cere a judeca, cum că în gândurile cele rele, nu e nici un fel de păcat, când voia și mintea omului nu se unește la aceste gânduri rele; ci mai vârtos le urăște pe ele și nu le vrea. Când într-acele gânduri, însă, mintea și voia omenească se unește de bunăvoie, se îndulcește și le ține pe ele în inima sa, binevoind pentru dânsule, atunci acele gânduri sunt păcate de moarte. Când se tulbură cineva de acel fel de gânduri și nu binevoiește asupra lor și se învâluie, socotindu-se pe sine că greșește, acela se înșeală de diavolul, că puțin fiind la suflet, nu știe deosebirile între gânduri și între voință. Că nu când gândim atunci și vrem; ci când iubim gândurile rele și ne îndulcim cu dânsule și înmulțindu-se ele în mintea noastră, le dorim pe ele cu osârdie, atunci este voirea. Dacă însă noi pe gândurile rele le urâm și nu le vrem; ci ele singure

năvălesc asupra minții noastre și noi despre dânsule ne întoarcem cu dezgust, atunci e semn încredințat, cum că nu este voința noastră întru ele și nu urmează nevoie întru știința noastră a ne tulbura pentru dânsule, fiindcă ele mai vârtos ne înmulțesc nouă plata de la Dumnezeu, atunci când ne supără și noi le biruim pe dânsule, nebinevoind în ele“ (Prolog. 14 iulie; 6 mai).

Biruind gândurile rele și ispita, s-a luminat. La un frate oarecare s-a ridicat dracul curvei cu mare și iute război asupra lui, atât de mult, încât ardea ca focul înfierbântarea necuvioasă în trupul său. Iar el se întărea și se împotrivea atât de tare, încât nici gândul său nu-l lăsa să se abată spre acea necurăție. Și așa, multă vreme luptându-se și împotrivindu-se acelui război diavolesc, cu Darul lui Dumnezeu a biruit și a fugit de la dânsul acel război, neputând nimic să facă împotriva răbdării lui. Și îndată a simțit strălucire de lumină sufletească întru inima sa (Pat. pg. 288).

Ce se întâmplă dacă păstrăm în minte cugetele necurate și ne desfătăm cu ele?

„Lupta, sau de cununi, sau de muncă este vrednică. Însemnare: Lupta este o putere a sufletului, întocmai puternică cu gândul cel ce îl luptă, cu care de va vrea sufletul, biruiește pe gând și ia cununi; iar de nu va vrea, se biruiește de el și ia muncă“ (Sf. Ioan Post. can.4).

Luptându-se cu gândul rău a biruit ispita. Un frate a petrecut nouă ani, luptându-se să iasă din viața de obște și în fiecare zi își gătea cojocul să iasă. Și făcându-se seară, zicea întru sine: „Mâine mă voi duce de aici“. Și dimineața zicea gândului: „Să ne silim să răbdăm și astăzi pentru Domnul“. Și după ce s-au împlinit nouă ani, așa făcând, a ușurat Dumnezeu toată ispita de la dânsul.

Robindu-se de gândul curviei, s-a osândit în iad. La o mănăstire de fecioare (călugărițe) era o monahie, nepoata egumenei, care a iubit un tânăr ce venea adesea în acea mănăstire, ca să vadă pe sora lui. Dar pomenita monahie atâta l-a dorit, încât căuta chip și vreme îndemânică pentru a săvârși păcatul în faptă cu dânsul, căci cu mintea și cu gândul de multe ori păcătuse cu el. Deci într-acea poftă a murit, ticăloasa, fără să-și săvârșească pofta ei, că nu i-a ajutat locul. La moartea sa a mărturisit celelalte păcate ale ei și primind Sfânta

Împărtașanie s-a săvârșit fără a spune Duhovnicului pofta ei, pe care avea s-o împlinească dacă ar fi găsit vreme îndemnatică. Egumena iubind-o mult pentru rudenie, după ce i-a făcut pomenirea obișnuită, se ruga Domnului să-i descopere în ce loc se află. Rugându-se mult cu post și cu lacrimi, după multe zile a văzut-o în vedenie că era întunecată și urâtă, zicând către egumenă: „Cunoaște maica mea că sunt osândită în munci“.

Egumena s-a minunat, zicând: „Cum este cu putință? Tu erai feciorelnică, ai venit de mică la mănăstire și ai păzit toate rânduielile monahicești, dar pentru ce te-ai osândit?“

Atunci ea a spus pricina cea mai sus pomenită. Zise egumena către dânsa: „Nu o cred aceasta. Milostivul Dumnezeu numai pentru o poftă trupească, pe care n-ai săvârșit-o, să te muncească veșnic?“

Iar ea a răspuns: „Nu te minuna, căci pe drept sunt osândită, că ochiul Celui Preaînalt nu suferă să vadă vreo întinăciune sau prihană de faptă, sau de cuget, care să nu se spele și să se albească prin Sfânta Mărturisire. Căci eu deși nu am săvârșit păcat în faptă, dar cu cugetul de multe ori am curvit și de așa fi găsit loc și vreme îndemnatică l-aș fi săvârșit și cu lucrul. Să știți dar, că mulți, nu numai din mireni, ci și din monahi, se osândesc, fiindcă nu se îngrijesc de mărturisire și sfătuieste și pe surorile mănăstirii să se mărturisească cu luare-aminte, dacă doresc mântuirea sufletului“.

Acestea văzând și auzind egumena, se tânguia pentru pierzarea nepoatei sale (Mânt. Păcăt.).

Avva Pamvo luptând contra gândurilor necurate, a ieșit biruitor. Odată – istorisește un frate pustnic – mi s-a întâmplat tulburarea gândurilor și foarte mare poftă de femeie, atâta, încât nu știam ce să fac de supărarea aceea și de nălucirile de noaptea. Și eram aproape cu gândul meu să las pustia și să mă întorc în lume. Și așa tulburat fiind, mi-a venit un gând, ca să merg într-un adâncul pustiei, să cercetez pe părinții care se află acolo. Și îndată am ieșit și am plecat și am umblat douăzeci de zile prin pustiu, cercetând pe părinții care au îmbătrânit în pustiu cu pustnicească viață, între care am găsit mai mare în iscusință într-un înțelegere și pustnicească viață, pe Sfântul Părinte Pamvo. Și am îndrăznit a-i spune lui toate gândurile mele.

Iar bătrânul mi-a zis mie: „Fiule, nu te minuna de acest lucru, că aceasta nu doară din slăbiciune o pătimești, ci din nevoința și silința

ta. Că la această patimă, mai vârtos se cade călugărului a părăsi treburile cele multe afară la lume și vorba multă cu oamenii. De vreme ce războiul curviei este în trei chipuri: întâi se ridică asupra călugărului când este trupul lui sănătos, al doilea din gândirea faptelor celor mai dinainte și al treilea din zavistia diavolească și dintr-alte pricini. Că iată, fiule, mă vezi pe mine, că sunt bătrân și sunt acum 70 de ani de când trăiesc aici într-o această chilie, îngrijindu-mă de mântuirea mea și la bătrânețe și la o vârstă ca aceasta am ispită și supărare. Și să mă crezi, fiule, că doisprezece ani neîncetat, ziua și noaptea, m-a supărat dracul curviei, ziua cu gânduri spurcate, iar noaptea cu arătări și cu năluciri necuvioase, atâta încât socoteam în gândul meu, că S-a depărtat Dumnezeu de la mine și pentru aceasta sunt biruit de patimi. Însă eu mai bucuros doream să mor, decât să-mi spurc trupul meu. Și am mers în pustiu, ca să mă dau mâncare fiavelor și aflând vizuină de urs, am intrat într-însa și m-am aruncat jos la pământ gol, ca venind ursul să mă mănânce.

Făcându-se seară, au venit urșii și m-au mirosit de la picioare până la cap și acum socoteam că mă vor mânca. Iar ei după ce m-au mirosit peste tot trupul, m-au lăsat și ieșind afară din vizuină, s-au dus, nefăcându-mi nimic rău. Atunci am cunoscut să m-a miluit Dumnezeu și ieșind de acolo am mers la chilia mea și nu după multă vreme iar a început a mă supăra dracul curviei, atâta, încât de multă supărare și scârbă începuse a-mi veni gânduri de hulă împotriva lui Dumnezeu. Iar vrăjmașul văzându-mă așa de tulburat, s-a prefăcut în chipul unei fete arabe, pe care o văzusem odată în vremea secerișului strângând spice pe urma secerătorilor și ea venind la mine, a stat în brațele mele. Iar mie așa mi s-a întunecat mintea, încât mi se părea că săvârșesc păcatul trupesc. Și scârbindu-mă foarte, cu mare mânie am lovit-o cu palma peste obraz și îndată a fost nevăzută. Iar eu din lovitura aceea, doi ani n-am putut duce mâna la gură, de mare și spurcată putoare nesuferită. Și de mare scârbă și împuținarea sufletului, îmi venea deznădăjduire. Și de multă supărare iar am mers în pustiu și umblând eu așa supărat prin pustiu, am găsit un pui de aspidă și prinzându-l l-am luat și l-am pus pe trupul meu cel de tină și-l frecam cu capul de trupul meu, că doar mă va mușca să mor și nici de cum n-a vrut să mă muște. Atunci am auzit glas de sus grăind și zicându-mi mie: